

УДК 330.341.1

Л. Малюта

(Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя)

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА

Інноваційний характер виробництва є одним з найвагоміших факторів, що визначають успішність діяльності підприємства в ринковому середовищі, його фінансову стабільність та конкурентоспроможність. Особливої уваги цей чинник набуває в умовах ринкової трансформації національної економіки України, коли інновації слід розглядати як ресурс підвищення конкурентоспроможності продукції окремих підприємств, галузей та промисловості в цілому не лише на вітчизняному ринку, але й на міжнародному.

Як свідчить практика, стратегічний успіх підприємства залежить від реалізації стратегій його інноваційного розвитку. Вивчення, аналіз та систематизація наукових публікацій показує, що питаннями стратегічного управління інноваційним розвитком підприємства займалися такі фахівці: Б. Андрушків, С. Ілляшенко, М. Йохна, В. Стадник та інші автори [1-3]. Проте деякі аспекти залишаються не дослідженими, а дані публікації створюють умови для генерації нових рішень за визначеною темою.

Як відомо, впровадження будь-якої стратегії вимагає певних змін на підприємстві, а запровадження змін стикається з опором і численними проблемами і перешкодами. Мистецтво стратегів полягає не тільки у формулюванні гарної стратегії, але і в успішному управлінні процесом стратегічних змін і розвитком підприємства.

Серед факторів, які сприяють стратегічному розвитку слід виділити наступні:

- 1) ініціативність вищого керівництва або поява каталізаторів перетворень: змушує постійно приділяти належну увагу стратегічному управлінню;
- 2) злиття з іншою компанією чи поглинання нею: може потребувати надання інформації щодо перспектив її розвитку;
- 3) необхідність залучення інвестицій: потребує розробки бізнес-плану, здійснення стратегічних змін;
- 4) невдоволення споживачів, постачальників, посередників: потребує негайної реакції, внесення коректив до програми дій;
- 5) відчутне зниження результативності діяльності фірми: потребує перегляду стратегічних орієнтирів;
- 6) дії з боку основних конкурентів: потребують відповідної реакції вищого керівництва, щодо стратегічних перетворень;
- 7) програма розвитку системи управління: може підштовхнути керівництво до перегляду “статус кво”.

Виходячи з вищевикладеного, слід відмітити, що інноваційний розвиток є невід’ємною складовою економічного розвитку як окремих господарюючих суб’єктів, так і держави в цілому; свідченням наявності та ефективного використання науково-технічного потенціалу країни і позитивно впливає на її міжнародний імідж.

Література

1. Андрушків Б.М. Стратегічне управління інноваційним розвитком підприємства [навч. посіб.] / Б. М. Андрушків, Л. М. Мельник, Л. Я. Малюта // Тернопіль : ТНТУ, 2010. – 278 с.
2. Ілляшенко С. М. Формування ринку економічних інновацій: економічні основи управління: [монографія] / С. М. Ілляшенко, О. В. Прокопенко. – Суми : ВТД “Університетська книга”, 2002. – 278 с.
3. Йохна М. А. Стратегічне управління інноваційним розвитком підприємства: [навч. посіб.] / М. А. Йохна, В. В. Стадник. – Хмельницький : ХНУ, 2011. – 327 с.